

سخنان کورنلیا ارنست رئیس گروه مرتبط با ایران در پارلمان اروپا

در کنگره "زن، زندگی، آزادی" حزب چپ ایران ۲ ژوئن ۲۰۲۲ فرانکفورت

پنجشنبه، ۸ ژوئن ۲۰۲۳ - 12:28

کورنلیا ارنست

در 16 سپتامبر 2022، ژینا مهسا امینی درگذشت. مرگ او نه تنها ایران، بلکه جهان را تکان داد. این روز فقط یادآور این

جنایت نیست. بلکه نشانه آغاز خیزش مردم ایران و در برگیرنده افکار عمومی و شرکت همه اقشار مردم ایران برای انقلاب "زن، زندگی، آزادی" است.

اهمیت این جنبش، بسیار فراتر از منطقه است و استانداردهایی را برای کل خاور نزدیک و میانه تعیین می کند. جهان می تواند از پیوند ناگسستنی انقلاب و رهایی زنان، در این جنبش، درس بگیرد!

این جنبش نه تنها در پارلمان اروپا، بلکه در جامعه مدنی اروپا نیز بیشترین حمایت را دارد. و ما مجاز نیستیم حتی یک روز از پشتیبانی از این جنبش، دست برداریم!

رفقای عزیز، حضور در جمع شما امروز باعث افتخار من است. ابتدا از همکاری نزدیک و قابل اعتماد شما تشکر می کنم. شما یک رکن کاملاً مهم سیاست چپ ایران هستید و من به شما افتخار می کنم.

من به عنوان رئیس "هیأت اتحادیه اروپا-ایران"، با شما سخن میگویم. اگرچه این هیئت بسیار کوچک است، اما ما سابقه طولانی در همکاری نزدیک با سایر هیئت‌ها و کمیته‌ها مانند کمیته روابط خارجی و کمیته حقوق بشر داریم.

اکنون مجموعه‌ای از نمایندگان پارلمان اروپا وجود دارد که فعالانه در بحث‌های مربوط به ایران شرکت دارند. همکاری فراحزبی و غیرحزبی، رمز موفقیت است، حتی اگر گاهی اوقات اعصاب شما را به هم بزند.

من دست در دست و همراه با ارنست اورتاسون (گزارشگر ویژه ایران) و همچنین با روبرتا متسولا (رئیس پارلمان اروپا) کار می‌کنم. ما از نزدیک با اندیشکده‌های (اتاق فکر) مربوطه، در ارتباط هستیم و هم اکنون تماس قابل اعتمادی با سرویس امورخارجه وجود دارد.

در آوریل 2023، در یک حرکت قدرتمند، امکان پذیرفتن متنوع ترین نمایندگان دیاسپورا دور یک میز در پارلمان اروپا، البته بدون پسر شاه (رضا پهلوی) فراهم شد. همچنین تصمیم درست در این حرکت، مشارکت دادن ائتلاف شما (همگامی) در این "میزگرد" بود.

هدف ما این است که پارلمان اروپا شرایط و پلاتفرمی را فراهم کند تا در آن نیروهای مختلف اپوزیسیون ایران بتوانند برای ارائه پیشنهادهايشان برای آینده ایران، تبادل نظر کنند.

تبادل نظر در مورد مشکلات اپوزیسیون و یا ارائه پیشنهادهاى عملی، مانند ایجاد ارتباطات اینترنتی امن و یا تدارک امکانات مالی از بودجه اتحادیه اروپا، از جمله اهداف این پلاتفرم است.

برای این منظور، ما می‌خواهیم هیئتی را از نمایندگان اپوزیسیون خارج از کشور و اپوزیسیون داخلی ایران تشکیل دهیم.

اجازه دهید به چند موضوع که مخصوصاً برای من مهم است اشاره کنم:

۱. ما باید هر کاری از دستمان برمی‌آید انجام دهیم تا مطمئن شویم که صدای همه طرف‌های مخالف رژیم واقعاً شنیده می‌شوند؛ و مجاز نباشد که یک نظر خودش را به دیگر اعضای این ائتلاف از اپوزیسیون، تحمیل کند. این تنها راه برای ایجاد پیشنهادهایی برای آینده ایران است که بتواند یک ائتلاف کثرت‌گرا باشد.

پارلمان اروپا میتواند بستر مناسبی برای این کار باشد، اما نمی‌تواند نقش داور را ایفا کند. آینده ایران در دست ایرانیان است نه کسی دیگر.

۲. همه طرف‌ها باید درک کنند که آینده ایران را نمی‌توان از خارج وارد کرد. کشور شما بهترین نمونه از این است که چگونه مداخله خارجی، برای مردمی که در ایران امید به آزادی دارند، بیش از آنکه مفید باشد، ضرر دارد. انقلاب وارداتی نیست. من این را به صراحت از تجربه دوران اتحاد دو آلمان می‌گویم. انقلاب مسالمت آمیز در آلمان شرقی (جمهوری دموکراتیک آلمان) دست‌آورد خود

مردم آنجا بود و فقط بخاطر اراده و خواست آنها، توانست موفقیت آمیز باشد. راه اتحاد مجدد که بعداً از بن (پایتخت آلمان غربی آنزمان) کنترل شد، بهترین راه نبود، بلکه روشی بود که تا حد زیادی تجربیات و علایق شهروندان آلمان شرقی را نادیده گرفت. باید از چنین تجربیاتی درس گرفت.

۳. با توجه به نکات ذکر شده، ما باید اپوزیسیون داخلی ایران را با همه تنوعش تقویت کنیم و شبکه سازی و تبادل نظرات را ارتقا دهیم. اقلیت های مذهبی و قومی، کارگران، اتحادیه های کارگری، گروه های ذینفع، فعالان محیط زیست، دگرباشان جنسی و از همه مهمتر، زنان که جایگاه خاصی دارند، باید در آن تشکل و ائتلاف اپوزیسیون شرکت داشته باشند. اگر به منطقه نگاه کنیم، زنان ایرانی جزو بهترین زنان شایسته هستند. زنان ایران بیشتر از هر کشور دیگری در منطقه، تحصیلکرده هستند. این گوهری است که نباید آن را از دست داد! و ایران دموکراتیک و آزاد، بدون آزادی زنان وجود نخواهد داشت! اینکه در ایران اعتراض زنان، مورد حمایت بسیاری از مردان قرار می گیرد منحصر به فرد است. برابری و حقوق مساوی زن و مرد، کلید یک زندگی با کرامت انسانی است!

۴. رفقای عزیز، ما باید راهی هوشمندانه برای برخورد با رژیم تهران پیدا کنیم. این یک رژیم غیرانسانی است و فوق العاده حرفه ای رفتار میکند. جمهوری اسلامی دهه ها تجربه تحریمها را دارد و به خوبی با رژیمهای دیگر مانند روسیه و به طور فزایندهای با چین ارتباط دارد. بنابراین اعمال تحریمهای هدفمند علیه رژیم و کارگزاران آن، درست است. ما کار دیگری بر علیه آنها نمیتوانیم بکنیم شاید آنها تمایل به جنگ داشته باشند، اما ما جنگ نمیخواهیم. اما در عین حال باید این سوال را مطرح کنیم که کدام تحریمها به معنای واقعی کلمه معقول هستند و کدام به مردم ایران صدمه میزنند، مانند تحریمهای فراسرزمینی دولت ترامپ که هنوز لغو نشده است. خروج ترامپ از برجام و در نهایت به قدرت رسیدن رئیسی، به تشدید شرایط در ایران، کمک کرد. ما بعنوان چپهای آلمان، چنین سیاستی را رد می کنیم. این سیاست به همان اندازه اشتباه است که بخواهیم همه روابط با ایران را قطع کنیم. اگر همه درها بسته شوند، ما نه در رابطه با برجام راه گفتگویی داریم و نه درباره افرادی که در زندان هستند و تهدید به مجازات اعدام می شوند. همانطور که می دانید، در بوندستاگ (پارلمان) آلمان یک سنت خوب برای حمایت از افرادی که تهدید به اعدام می شوند وجود دارد. مهم این است که برای زندگی تک تک انسانها مبارزه کنیم، ولی با قطع ارتباط کامل، این پیگیری شکست خواهد خورد.

حتما خوانده اید که مبادله زندانیان صورت گرفته است. مايلم دولت آلمان به طور قابل توجهی از زندانیان آلمانی-ایرانی حمایت بیشتری کند. متأسفانه خانوادهاى این زندانیان در اینجا تنها

گذاشته شده اند. من شخصاً اخیراً بارها و بارها ناامیدی آنها را تجربه کرده ام و با تک تک آنها احساس همدردی می کنم. در اینجا جا دارد که روی نکته‌ای تاکید کنم و آن اینکه: کسانی که در اتحادیه اروپا واقعاً صداقت دارند و انساندوست هستند، باید شرایط پذیرش پناهندگان ایرانی در اروپا را سهلتر کنند. این همان چیزی است که حزب چپ در اروپا به آن اعتقاد دارد.

۵. ما باید از هرگونه سیاست تنش زدایی در خاورمیانه حمایت کنیم. خوب است که ایران و عربستان در حال آغاز فصل جدیدی در روابط هستند. به طور کلی، من یک فرصت واقعی برای تنش زدایی در خاورمیانه و در توسعه همکاری‌های منطقه‌ای می بینم. اینجا بحث جنگ یا صلح است، زیرا منطقه یک انبار باروت است. صرف نظر از این، من متقاعد شده‌ام که آینده صلح آمیز و مرفه برای منطقه، مستلزم همکاری قوی و مستقل درون منطقه‌ای است. این باید در منطقه اتفاق بیفتد. در اروپا ما کنفرانسی به نام کنفرانس امنیت و همکاری داشتیم که در سال 1973 در هلسینکی تأسیس شد. این پدیده خبر از مرحله جدیدی در روابط در اروپا بود. خاورمیانه هم در آینده به چیزی مشابه این نشست نیاز خواهند داشت. ما نیز باید در مورد آن صحبت کنیم.

رفقای عزیز

خوشحالم که اینجا با شما هستم و بعنوان یک فرد با اندیشه چپ بشما می گویم:

شما حزب برادر ما هستید، ما عمیقاً خودمان را با شما نزدیک میبینیم. ایران از سالها پیش، شخصاً مرا مجذوب خود کرده است، از آنجاییکه من خودم یک معلم تاریخ هستم، فرهنگ و تاریخ عالی شما را تحسین می کنم. بیاد دارم وقتی که در اصفهان بودم و آثار مهم فرهنگی را میدیدم، بسیار متاثر شدم، چون مدت‌ها بود این آرزو را داشتم. کشور شما گنجینه‌ای است که باید از آن محافظت کرد، طبیعت و جامعه ایران، قدرتهای بی نظیری دارند.

بگذارید صحبت‌م را با این کلمات پایان دهم که:

بسیاری از شما برای مدت طولانی از کشور خود جدا شده‌اید، نسل‌هایی از پناهندگان رژیم شاه و یا جمهوری اسلامی که در تمام قاره‌ها زندگی می کنید. بسیاری از شما، عزیزان و

وابستگان خود را در اثر حملات رژیم از دست داده‌اید و با این حال هنوز ارتباطتان را با کشور پدران، مادران و بستگانتان، قطع نکرده‌اید. این فوق العاده مهم است. شما به حق، بخشی از تغییراتی خواهید بود که دیگر نمی‌توان آنها نادیده گرفت.

هیچ کس بهتر از شما نمی‌داند که آینده یک کشور، با تلخی و نفرت نمی‌تواند توسعه یابد، بلکه تنها با امید و عشق است.

بنام دوستی هایمان، دست شما را می‌فشارم!

۲ ژوئن ۲۰۲۳ فرانکفورت

کورنلیا ارنست

کنگره سوم